

Nepažįstamasis Adamo pasaulį ne iškart sugriovė.

Taip Adamas Praisas pasakys sau vėliau, tačiau tai bus melas. Jis kažkaip iškart, nuo pat pirmojo sakinio suprato, kad jo laimingas dviejų vaikų tėvo gyvenimas priemiestyje baigėsi amžiams. Iš pirmo žvilgsnio tai buvo paprastas sakinyš, tačiau tonas, kuriuo jis buvo ištartas, toks supratingas ir netgi užjaučiantis, leido Adamui suvokti, jog nuo šiol viskas bus kitaip.

— Tau nebuvo būtina likti su ja, — pasakė nepažįstamasis.

Jie buvo Amerikos legiono salėje Siderfilde, Naujajame Džersyje. Siderfildo miestelis buvo apgultas pasiturinčių ribotos rizikos fondų vadybininkų, bankininkų ir kitų finansinių visatos valdovų tipų. Jie mėgo gerti alų Amerikos legiono salėje, nes taip buvo patogiau apsimesti, jog jie esą toji sena gera žemės druska, visai kaip vyrukai „Dodge Ram“ reklamose, nors iš tiesų viskas buvo atvirkščiai.

Adamas stovėjo prie lipnaus baro. Už jo kabėjo smiginio lenta. Neoninės iškabos reklamavo *Miller Lite*, tačiau Adamo dešinėje stovėjo butelis *Budweiser* alaus. Jis atsisuko į vyrą, kuris ką tik prisigretino, ir nors Adamas jau žinojo atsakymą, vis dėlto paklausė:

— Jūs sakote man?

Vyrukas buvo jaunesnis nei dauguma tėvų, lieknesnis, beveik išstypęs, didelėmis, skvarbiomis mėlynomis akimis. Jo rankos buvo baltos, raumeningos, o iš po vienos trumpos rankovės matėsi kraštelis tatuiruotės. Jis dėvėjo beisbolo kepuraitę. Nepasakytum,

kad hipsteris, bet atrodė kažkoks glebus, kaip tas vyrukas, kuris vadovauja technologijų skyriui ir niekada nemato saulės.

Skvarbios mėlynos akys taip rimtai žvelgė į Adamą, kad šiam kilo noras nususukti.

— Ji pasakė esanti nėščia, ar ne?

Adamas nejučia tvirčiau suspaudė butelį.

— Todėl ir likai. Korina pasakė tau, kad laukiasi.

Ir tą akimirką Adamas pajuto kažkokį mygtuką, įsijungiantį jo krūtinėje, tarsi kas būtų užkliudęs raudoną skaitmeninį laikrodį filme apie bombas, ir dabar jis būtų pradėjęs skaičiuoti laiką atgal. Tik, tik, tik, tik.

— Ar mes pažįstami? — paklausė Adamas.

— Ji pasakė tau, kad laukiasi, — tęsė nepažįstamasis. — Turiu galvoje, Korina. Ji pasakė esanti nėščia, o paskui neva prarado kūdikį.

Amerikos legiono salė buvo pilna miestelio tėčių, vilkinčių baltais beisbolo marškinėliais trijų ketvirčių rankovėmis ir mūvinių plačiais šortais arba užpakalį slepiančiais apdribusiais džinsais. Dauguma jų buvo su beisbolo kepuraitėmis. Šįvakar vyko ketvirtaklasių, penktaklasių ir šeštaklasių berniukų atranka į vartinio teniso komandą, taip pat į A lygio komandą. Jei panorėtum išvysti, kaip priklausantieji A komandai elgiasi savo aplinkoje, galvoje Adamas, pažiūrėk, kaip tėvai kišasi į savo atžalų komandų atranką. *Discovery* kanalas turėtų tai nufilmuoti.

— Tu jautei pareigą likti, ar aš teisus? — toliau klausinėjo vyras.

— Nesuprantu, kas, po galais, jūs...

— Ji melavo, Adamai, — jaunesnis vyras kalbėjo su tokiu įsitikinimu, tarsi ne tik būtų tiksliai žinojęs, bet ir nuoširdžiai rūpinęsis Adamo interesais. — Korina viską išgalvojo. Ji nė nebuvo nėščia.

Tie žodžiai kirto kaip smūgiai, slopindami Adamo nuovoką, sekindami jo priešinimąsi, palikdami jį sukrėtą, apstulbusį, pasi-

rengušī laukti, kol teisējas suskaičiuos iki aštuonių. Norėjo smogti atgal, sugriebti tą vyrą už marškinių ir sviesti per kambarį už tokį žmonos įžeidinėjimą. Bet jis to nepadarė dėl dviejų priežasčių.

Pirma, jis vis dar negalėjo atsigauti po smūgių, palaužusių jo pasipriešinimą.

Antra, kažkas tame, ką kalbėjo vyras, kažkas jo pasitikinčiame tone, tas prakeiktas įsitikinimas jo balse privertė Adamą pagalvoti, kad galbūt būtų protingiau išklausti.

— Kas jūs? — paklausė Adamas.

— Argi svarbu?

— Taip, svarbu.

— Aš nepažįstamas, — tarė vyras. — Nepažįstamas, turintis svarbių žinių. Ji melavo tau, Adamai. Korina. Ji nebuvo nėščia. Tai buvo tik gudrybė, kad susigrąžintų tave.

Adamas papurtė galvą. Jis bandė išlaikyti racionalų ir blaivų protą.

— Aš mačiau nėštumo testą.

— Netikras.

— Mačiau sonogramą.

— Vėlgi netikra. — Nepažįstamas kilstelėjo ranką, nespėjus Adamui pasakyti daugiau. — Taip, ir pilvas. Kai Korinos pilvas ėmė didėti, tu niekada nebematei jos nuogos, ar ne? Ką ji darė, kad išvengtų sekso? Teisindavosi naktiniu pykinimu? Dažniausiai taip būna. O kai įvyksta persileidimas, prisimeni viską ir suvoki, jog nėštumas buvo sunkus nuo pat pradžių.

Iš kitos salės pusės ataidėjo balsas:

— Gerai, vyručiai, griebkit po šviežią bokalą ir eime žiūrėti pasirodymo.

Balsas priklausė Tripui Evansui, vartinio teniso lygos prezidentui, buvusiam Madisono aveniu reklamos direktoriui, beje, gana geram vyrui. Kiti tėčiai čiupo nuo stovo aliuminio kėdes, kokios paprastai naudojamos per vaikų mokyklos koncertus, ir ėmė statyti jas ratu aplink kambarį. Tripas Evansas pažvelgė Ada-

mo pusėn, pastebėjo jo neabejotinai išblyškusį veidą ir susirūpinęs suraukė kaktą. Adamas nudelbė akis ir atsuko į nepažįstamąjį.

— Kas tu toks, velniai rautų?

— Galvok, kad esu tavo gelbėtojas. Arba draugas, kuris ką tik išlaisvino tave iš kalėjimo.

— Tu kalbi nesąmones.

Visi pokalbiai beveik nutilo. Balsai nuslopo, ir salėje buvo girdėti tik girgždančių kėdžių aidas. Tėvai nutaisė renginiui deramus veidus. Adamas nekenė šito. Jis netgi neturėjo čia būti — turėjo būti Korina. Ji buvo vartinio teniso tarybos išdininkė, tačiau jos mokykla pakeitė mokytojų konferencijos Atlantik Sityje tvarkaraštį, ir nors tai buvo svarbiausia Siderfildo vartinio teniso metų diena — tiesą sakant, būtent dėl šios priežasties Korina taip aktyviai dalyvavo šioje veikloje, — ją turėjo pakeisti Adamas.

— Nors padėkotum man, — tarė vyras.

— Apie ką tu kalbi?

Pirmą kartą vyras nusišypsojo. Adamas negalėjo nepastebėti, kad taip šypsosi sielų gydytojai, žmonės, kurie tiesiog nori padaryti kažką teisingo.

— Tu laisvas, — tarė nepažįstamasis.

— Tu melagis.

— Tu juk žinai, ar ne, Adamai?

Tripas Evansas pašaukė per salę:

— Adamai?

Jis pasuko vyrų link. Dabar jau visi sėdėjo, išskyrus Adamą ir nepažįstamąjį.

— Turiu eiti, — sušnabždėjo nepažįstamasis. — Bet jei tau reikia įrodymų, pasitikrink savo „Visa“ kortelę. Ieškok mokėjimo „Novelty Funsy“ įmonei.

— Palauk...

— Dar kai kas. — Vyras palinko arčiau. — Tavim dėtas, abiem berniukams veikiausiai atlikčiau DNR testus.

Tik, tik, tik... pokšt.

— Ką?

— Dėl šito įrodymų neturiu, tačiau kai moteris yra linkusi meluoti apie panašius dalykus, galima spėti, kad tai nėra jos pirmas kartas.

Ir tada, galutinai pribloškęs Adamą nauju kaltinimu, nepažįstamasis išskubėjo pro duris.

2

Kai Adamas atgavo amą, jis išbėgo paskui nepažįstamąjį.
Per vėlu.

Nepažįstamasis sėdosi į keleivio vietą pilkoje „Honda Accord“. Automobilis pajudėjo. Adamas pribėgo, norėdamas pažiūrėti iš arčiau, galbūt pamatyti registracijos numerius, bet išvydo tik tiek, kad automobilis registruotas jo gimtojoje Naujojo Džersio valstijoje. Kai honda pasuko išvažiavimo link, jis pastebėjo dar kai ką.

Automobilį vairavo moteris.

Ji buvo jauna, ilgais šviesiais plaukais. Kai gatvės žibintas apšvietė jos veidą, Adamas pamatė, kad ji žiūri į jį. Akimirką jų akys susitiko. Josios veide atsispindėjo susirūpinimas, gal net gailestis.

Jam.

Automobilis nuriaumojo. kažkas šūktelėjo jį vardu. Adamas apsisuko ir nuėjo į vidų.

Jie pradėjo nuo kvietimų į namų komandą.

Adamas stengėsi susikaupti, tačiau visi garsai, pasiekiantys jo ausis, prilygo miglai ant dušo kabinos durelių. Korina buvo supaprastinusi Adamo darbą. Ji buvo surašiusi visus berniukus, kurie bandė patekti į šeštaklasių komandą, todėl jam tiesiog teko rinktis iš to, kas liko. Pagrindinė ir svarbiausia priežastis, dėl kurios jis čia, buvo užtikrinti, kad Rajanas, jų šeštaklasis, patektų į žvaigždžių išvykų komandą. Jų vyresnysis sūnus Tomas, dabar gimnazijos an-

traklasis, kai buvo Rajano amžiaus, buvo išstumtas iš žvaigždžių komandos. Mat, kaip manė Korina, o ir Adamas buvo linkęs priartinti, jo tėvai per mažai kreipė į tai dėmesį. Šįvakar iš čia esančių tėvų daugelis dalyvavo ne tiek iš meilės žaidimui, kiek norėdami apsaugoti savo vaikų interesus.

Įskaitant Adamą. Apgailėtina, bet taip jau yra.

Adamas stengėsi pamiršti, ką išgirdo prieš akimirką — ir išvis, kas, po galais, tas tipas? — bet niekaip nesugebėjo. Raidės liejosi, jam stebeilijant į Korinos parengtą „talentų suvestinę“. Jo žmona buvo tokia tvarkinga, beveik pedantiška, surašė berniukus nuo geriausio iki blogiausio. Kai pakviesdavo vieną iš berniukų, Adamas pareigingai išbraukdavo jo vardą. Jis tyrinėjo savo žmonos tobulą rašyseną, faktiškai pavyzdį tų laiškų, kuriuos trečiaklasių mokytojos prismeigia virš lentos. Tokia jau ta Korina. Ji buvo toji mergina, kuri ateina į klasę, pareiškia, kad neišlaikys, baigia testą pirmoji ir gauna A įvertinimą. Ji buvo protinga, veržli, graži ir...

Melagė?

— Pereikime prie išvykų komandų, bičiuliai, — pasakė Tripas.

Per salę vėl nuaidėjo kėdžių gurgždesys. Vis dar apdujęs, Adamas prisidėjo prie ketverto vyrų, kurie sudarys A ir B išvykų komandas. Štai kas buvo svarbiausia. Namų lyga likdavo miestelyje. Geriausi žaidėjai patekdavo į A ir B komandas ir vykdavo žaisti į turnyrus visoje valstijoje.

„*Novelty Funsy*“. *Kodėl šis pavadinimas atrodo girdėtas?*

Vaikų vyriausiasis treneris buvo vardu Bobas Beimas, bet Adamas visuomet mintyse vadindavo jį Gastonu, kaip tą veikėją iš animacinio filmuko „Gražuolė ir Pabaisa“. Bobas priminė sluoksnuotos tešlos pyragaitį su plačia šypsena, kokia šypsosi tik bukieji. Jis buvo garsiakalbis, pasipūtęs, kvailas ir nemalonus tipas, ir kai jis prastypčiodavo pro šalį, išpūtęs krūtinę ir mojuodamas rankomis, atrodydavo, kad jį lydi toji dainelė iš filmuko: *Nėra vikresnio už Gastoną/ kaip moka muštis/ šaudo jis...*